

DANIELLE STEEL

*Aremény
ajándéka*

DANIELLE STEEL

*A remény
ajándéka*

ANGYALOK A NAGYVÁROSBAN

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *Gift of Hope. Helping the Homeless*
Delacorte Press, New York
Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of The Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc., New York
Copyright © 2012 by Danielle Steel
All rights reserved
Jacket design: Mary Ann Smith
Jacket images © Creative Crop/Jupiter Images (bear),
Andy Crawford/Getty Images (duffel bag),
Jose Azel/Getty Images (snowy bench and rock wall)
Author photograph: courtesy of Danielle Steel

Fordította Szántó Veronika

Hungarian translation
© by Szántó Veronika, 2013

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2013

honlap: www.maecenaskiado.hu

HOGYAN LETTÜNK ANGYALOK?

A második akciónk után végképp úgy éreztem, hogy teljesítettem a küldetést. Megszívleltem a templomban kapott üzenetet, és kétszer is kimentem az utcára. Sőt háromszor, ha azt is beleszámítjuk, amikor a karácsonyi parti után újból megkerestük a rákbeteg lányt. Januárra azonban világossá vált számomra, hogy ez nem afféle alkalmi elfoglaltság.

Szinte az összes arc az emlékezetembe ivódott, és felismertem, hogy óriási a szükség, aminek nem lehet egyszerűen hátat fordítani. Immár túl sokat tudtam, nem tehettem többé úgy, mintha nem lennék tisztában azzal, mi folyik körülöttem a városban, úgyszólván az ablakom alatt.

Több lehetőség is nyitva állt előttem, például egy létező szervezeten keresztül is bekapcsolódhatam volna a munkába. Ismertem például egy családos hajléktalanoknak létrehozott szállót, ahova karácsonykor ajándékokat küldtem. San Franciscóban két hihetetlenül hatékony ingyenkonyha is

működött. Ennek ellenére nem különösebben vonzott az ötlet, hogy egy működő szervezethez csatlakozzam. Inkább azt szerettem volna folytatni, amit elkezdtem. Az utcai munkát annak ellenére megkedveltem, hogy veszélyes, és sokszor nyugtalanító, vagy egyenesen ijesztő. Azzal, hogy mi magunk keressük fel az embereket, és a holmikat közvetlenül nekik adjuk, biztosak lehetünk benne, hogy csakugyan eljut hozzájuk mindaz, amit nekik szánunk, és nincs szükség mások közreműködésére.

Abban is biztos voltam, hogy a leginkább rászorultak és a legrosszabb helyzetben lévők el sem jutnak az ingyenkonyháig, a templomba vagy a hajléktalanszállóra. Elhatároztam, hogy személyesen keresem fel őket ott, ahol épp vannak. De az is világos volt, hogy a módszert alaposan végig kell gondolni, és a projekt megvalósításához bizonyos fokú tervszerűség szükséges. Megbeszéltem a dolgot Jane-nel, és arra jutottunk, hogy ezentúl háromféle méretben veszünk kabátokat, közepes, nagy és XL-es méretben, mert azt tapasztaltuk, hogy a nagydarab férfiaknak gyakran kicsi az L-es kabát. Az M-es kabátok viszont sokszor túl nagyok voltak a nőknek. A hajléktalanok között legalább tízszer annyi a férfi, mint a nő, de azért ez utóbbiak is vannak elegen ahhoz, hogy nekik is legalább kétféle

méretű kabátot szerezzünk be. Zokniból is két méretet rendeltünk. A kesztyűk maradtak, de úgy döntöttünk, ezentúl gyapjúsapkákkal is kiegészítjük a készletet. Elhatároztuk, hogy nem aprózzuk el a dolgot, a következő útra mindenből száz garnitúrát viszünk magunkkal.

Nyilvánvalóvá vált, hogy a rendszeres munkához csapatra lesz szükség. Ha csak öten vagyunk, nagyon kimerítő egész éjszaka ugrálni autóból ki, autóba be, ráadásul a biztonságra is ügyelni kell. Megkérdeztem két rendőr ismerősömtől, hajlandóak-e szolgálati időn kívül velünk tartani. Csak azt az egyet kértem tőlük, hogy az egész maradjon köztünk, amivel természetesen egyetértettek.

Randy és Bob, a két rendőr azonnal ráállt a dologra. Azt még nem tudtam, milyen gyakran indulunk majd titkos bevetésre, de mindenképpen szerettem volna folytatni, amit elkezdtünk, és lehetőleg rendszeressé tenni ezeket a kirándulásokat. Végül abban állapodtunk meg, hogy havonta egyszer megyünk, két furgonnal. Körülbelül ennyi időbe telt, hogy újra feltöltsük a készleteinket. Drága mulatság volt az elejétől fogva, de már eltökéltem, hogy támogatom az ügyet, és nem sajnáltam rá a pénzt.

Megfigyeltük, hogy minden egyes éjszakának megvan a sajátos hangulata. Soha nem volt két

egyforma utunk. Az időjárás is erősen befolyásolta a hajléktalanok kedvét, de ettől függetlenül is, valahogy minden éjszaka más és más légkör fogadott bennünket az utcán. Néha nyomasztó volt, máskor inkább komor, időnként pedig vészjósló feszültséget éreztünk magunk körül. Olykor viszont éppen séggel kedélyesebbnek és békésebbnek mutatkoztak az emberek, még viccelődünk is egymással. Volt, hogy az egész este zökkenőmentesen alakult, máskor viszont okkal aggódhattunk, mert szinte szikrázott a levegő. Nem lehetett előre megjósolni, mi várható, de tény, hogy az utcának megvolt a maga sajátos életritmusa.

Ez a kiszámíthatatlanság még indokoltabbá tette, hogy egy jól szervezett csapatot állítsunk fel.

Tony és Younes, meg a két szolgálaton kívüli rendőr, Bob és Randy mellett két további alkalmazottam is lelkesen csatlakozott hozzánk. Cody és Paul Nick ápolói voltak, akik a fiam halála után továbbra is mindketten nálam dolgoztak különböző munkakörökben, Paul biztonsági vonalon, Cody pedig a Nick emlékére létrehozott alapítvány titkáráként. Noha soha nem említettem nyíltan, mind a ketten gyanították, hogy Nicknek ehhez a hajléktalansegítő munkához is köze lehet, és szerettek volna részt venni benne. John és Jane töretlenül serénykedtek, így a csapat összesen kilencfősre

bővült. Úgynevezett helyszíni segélycsapatunk – amely közvetlenül kiszáll az utcán élő emberekhez – ezzel formálisan is megalakult, habár a hivatalos terminológiát csak később ismertem meg. Léteznek más, hasonló helyszíni segélycsapatok is, de mind kicsit mást csinálnak, meleg ruhát és hálósákokat egyik sem visz a hajléktalanoknak.

A különböző segélycsapatok kevésbé hangolják össze a tevékenységüket, sőt nem is nagyon kommunikálnak egymással. Gyakran még csak nem is tudnak a többiek létezéséről, egymástól függetlenül teszik, ami telik tőlük. Ezzel együtt úgy tűnik, nincs átfedés a tevékenységi körök között. Ki-ki megtalálhatja azt a szerepkört, amelyben igazán hatékonyan tud dolgozni. A hajléktalanoknak valamennyiünkre szükségük van.

Így állt föl tehát az eredeti csapatunk: Younes, Tony, Paul, Cody, Bob, Randy, Jane, John és én. Soknak tűnik. Később két másik, szolgálaton kívüli rendőr is csatlakozott hozzánk, Jill és Joe. Jóval ezután, néhány kivételes, ritka alkalommal egy-egy közeli barátomat is bizalmamba fogadtam, és elhívtam magammal. Általában letaglózó élmény volt számukra, én pedig megesketttem őket, hogy senkinek sem szólnak rendszeres elfoglaltságomról.

Az elején azonban még csak kilencen voltunk. Rájöttünk, hogy kilenc emberhez és száz főnek

való ellátmányhoz nem lesz elég a két autó. Nick furgonja, amelyet a zenekari turnékon használt, még mindig a garázsban parkolt. Kívül-belül graffitik és mindenféle zenekarok matricái borították, amelyekkel együtt turnéztak vagy közösen léptek fel; az egész kocsi valahogy annyira Nick volt. Nagyon tetszett a gondolat, hogy ezt a furgont is használjuk – egy újabb módja annak, hogy Nick is részese lehessen az élményeinknek, és drága emléke mindenhová elkísérjen bennünket.

A csapat biztonságára nagy súlyt fektettem. Hálas voltam, amiért eddig senkinek nem esett bántódása (szerencsére ez a későbbiekben is így maradt). Gyakran intettük óvatosságra egymást, ha valamilyünknek ellankadt a figyelme, vagy túlzottan magabiztossá vált (általában én voltam az). Kívülállót csak nagy ritkán vittünk magunkkal, nem akartuk feleslegesen növelni a kockázatot. Veszélyes környékeken sokszor kiszámíthatatlan emberekkel találkoztunk. A figyelem kimaradása, egy pillanatnyi tétovázás, a kelleténél kitartóbb kérdészködés egyaránt bajba sodorhatott minket, és az együttműködés kétségtelenül gördülékenyebb olyanokkal, akik már ismerik a dörgést. Csapatunk idővel egyre tapasztaltabbá és rutinosabbá vált.

Egy kedves barátom, a mélyen vallásos Michael azon kevesek közé tartozott, aki időnként elkísért

minket, hogy segédkezzen a csomagok rakodásában. Jane-hez és Johnhoz hasonlóan ő is évekig foglalkozott végstádiumú AIDS-betegekkel. Miután velünk is dolgozott, a Közel-Keletre, Libériába ment, majd Dél-Amerikába hittérítőként. Remekül végezte a dolgát a csapatban, és rendszeres útitársunkká vált. Miután egyre több embert láttunk el, legalább tizenkét-tizenhárom fő kellett ahhoz, hogy olajozottan menjenek a dolgok. A munkamegosztás és a biztonság szempontjából egyaránt ez a szám tűnt optimálisnak, ezért hajlandóak voltunk egy vagy két további embert magunkkal vinni, ha az illető alkalmasnak látszott a feladatra.

A tizenegy fő épphogy elég, a tizenháromnál több pedig már túl sok. De ha a „vendégmunkás” nem volt megfelelő, csak több bajt okozott, mint amennyi hasznot hajtott. Habár éjszakai tevékenységünk sok együtt érző ember szemében tűnt vonzónak, a rakodással és cipekedéssel járó fizikai munka, a rossz idő, valamint az utcai élet veszélyeivel és a nyomorúságos körülményekkel való szembesülés sokakat elriasztott, és másodsorra már nem jelentkeztek. Soha nem az történt, amire számítottak, és soha nem lehetett előre látni, aznap hogyan alakulnak a dolgok, egyes éjszakák pedig keményebbek voltak a többinél.

Mi lassanként hozzászoktunk a veszélyhez, és magától értetődőnek vettük, de a tapasztalatlanokat gyakran elijesztette. Akadt, akinek egyszerűen túl sok volt ez az egész, másoknak tetszett ugyan, de azért még egyszer nem kértek belőle. Mindezt megértően fogadtuk, és az egyszeri segítségért is hálásak voltunk.

Két autóval kezdtünk, idővel azonban Nick furgonját is munkába állítottuk. A kocsija láttán mindig az a megnyugtató érzés töltött el, hogy ő is ott van velünk. Félúton az egyik autót újra fel kellett töltenünk áruval, ami egy időre ugyan megkötötte a kezünket, és némi kockázattal is járt, de hát összesen négy rakományra való holmit osztottunk ki, és ez az újratöltős módszer végül is jól bevált. Teherautót használni túlon túl nehézkes lett volna, és egyébként is, ez volt az a mennyiség, amit megengedhettünk magunknak. Természetesen ha van rá fedezet, akár kétszer ennyi holmit is kioszthatunk volna, az igény megvolt rá.

Ahogy kis segélycsapatunk fokozatosan összeállt, kialakítottunk egy önkéntes csoportot is, amely a szortírozást és a csomagolást végezte. Ez a feladat két vagy három hétvégét vett igénybe Jane felügyelete alatt, és a beszerzéseket is ő intézte. Idővel egyre szervezettebbé váltunk.

Nem sokkal este hat után indultunk a „bevetésekre” az alaposan felpakolt furgonokkal. Tudtuk, hogy ez az ésszerű kezdési időpont, hiszen a hajléktalanok napközben összevissza mászkálnak, kóborolnak a bevásárlókosaraikat tologatva. Sokkal egyszerűbb volt őket megtalálni, miután letelepedtek, ezért mindig sötétedés után vágunk neki. Ilyenkor ráadásul minket is nehezebb volt kifigyelni, így mi is nagyobb biztonságban voltunk.

Mindig elmondtam egy csendes imát azért, hogy valamennyien épségben térjünk vissza az utunkról. Lelkesedésünk és elkötelezettségünk ellenére tudatában voltunk annak, hogy mindez kockázatokkal jár. Nem volt kész vészforgatókönyvünk baj esetére, de két körülmény is táplálta bennem az illúziót, hogy végső soron biztonságban vagyunk. Az egyik okom az volt, hogy az egész ötlet a templomban szállt meg. Márpedig hogyan is történhetne velünk bármi rossz, ha egy Istentől kapott küldetés ügyében járunk el? Egyszer ezt egy papnak is megemlítettem, aki azonnal rávágta, hogy az egyház nem avatja szentté az örülteket. Van benne valami. Később én is rájöttem, önmagában az, hogy az ötlet a templomban fogant meg, még semmiféle garanciát nem jelent a biztonságunkra. Volt néhány meleg helyzet az évek során.

Körültekintően kell eljárni, állandóan résen kell lenni, és ha úgy adódik, gyorsan kell futni.

A négy szolgálaton kívüli rendőr jelenléte is megnyugtató, de később felismertem, hogy még ez sem szavatolja a teljes biztonságot. Sokszor ugyanis szétszéledtünk, és gyakran találtam magam egyedül egy csoport hajléktalan embertől körülvéve valami veszélyes környéken, kockázatos helyzetben; a balszerencse pedig egy szempillantás alatt beüthet. Ezzel együtt a rendőrök jelenléte sokat segített, nélkülük talán nem is lett volna bátorságom hosszú távon folytatni a dolgot. Minden egyes csapattag épségéért egyformán aggódtam. A rendőröknek szerencsére sosem kellett alkalmazniuk a szakmai tudásukat, de tudatos hozzáállásuknak, elővigyázatosságuknak, ösztöneiknek és nehéz esetek megoldásában szerzett tapasztalataiknak több alkalommal is nagy hasznát láttuk, alighanem jó néhány komolyabb kellemetlenségtől kíméltek meg minket.

Indulás előtt sokszor jutott eszembe egy film, amit még kislány koromban láttam. Azt mutatta be, hogy a torreadorok hogyan készülődnek és imádkoznak, mielőtt belépnek az arénába. Kicsit én is így éreztem magam: nem tudtam, mi vár ránk, de imádkoztam, hogy mindenki ép bőrrel térjen vissza. Felelősséget éreztem az egész csapa-

tért. Szokásommá vált, hogy a bevetések előtt mi-sére mentem, és az összes résztvevőért gyertyát gyújtottam. Akármilyen biztonságban éreztem is magam odakint, soha nem tévesztettem szem elől a lehetséges veszélyeket és buktatókat, ahogyan azt sem feledtem, hogy mindannyian Isten kegyel-mére vagyunk bízva, miközben igyekszünk a le-hető legjobban elvégezni azt a feladatot, amivel megbízott.

Soha nem volt időnk enni, mielőtt elindultunk, ezért valaki hozott egyszer egy nagy doboz fánkot. A fánkok állandó tréfálkozás tárgyaivá váltak az évek során, de mégiscsak ezek tartottak életben egész éjjel. Később aztán Bob úgy döntött, hogy kicsit feldobja a hangulatot, és egy alkalommal egy csomag mandulás croissant-nal jelent meg. Ez a kétféle csemege hagyományos eledelünkké vált. Sajnos a két doboz végig mellettem volt az autó-ban, és mindig többet ettem belőlük a kelletténél, de igazán jólesett. Eszement egy étrend volt ez, de kellett az energia, és mást nem is igen ettünk, le-számítva azokat az alkalmakat, amikor Jill patta-gatott kukoricát is hozott magával. Legtöbbször túl izgatottak voltunk, túl magas volt az adrenalin-szintünk ahhoz, hogy együnk. Ha megszomjaz-tunk, szénsavas üdítőt vagy vizet ittunk. Soha nem álltunk meg kávézni, még a legnagyobb hidegben

sem. Nem volt elvesztegetni való időnk, akadt épp elég tennivalónk.

Mindig délnek indult a konvojunk, és az utunk egy kis park mellett vezetett el, ahol a hajléktalanok előszeretettel táboroztak még hideg időben is. Fedett hely nem volt a környéken, viszont elég tágas tér állt rendelkezésre, az út túloldalán magasodó templom kapujában pedig mindig találtunk pár embert. Hagyományosan ez lett az első megálónk, és legtöbbször volt is mit csinálnunk. Az elején még tudtunk miből válogatni. Jane méret szerint külön dobozokba rendezte a ruhákat, az egyik furgonban pedig csak hálósákokat tartottunk. Férfiaknak három-, nőknek kétféle méretben voltak kabátok, így miután odamentem valakihez, és megmondtam neki, hogy hozunk ezt-azt, mindig ez volt a következő kérdésem: „Elnézést, uram, ön L-es vagy XL-es?”. Az emberek általában úgy bámultak rám, mintha meghibbantam volna, a csapat pedig jókat élcelődött rajtam. (Idővel szemre is egészen jól meg tudtam állapítani a méretet.) Sokat ugrattuk egymást a „téli” meg a „tavaszi kollekcióval” kapcsolatban, hogy majd jön valaki, és át szabja az évszaknak megfelelőre a ruhadarabok vonalvezetését. Az útjaink elején, amikor még mindenkinek megfelelő méretű ruhát tudtunk adni, mindig jó volt a hangulat.

Az, hogy rendőrök is voltak a fedélzeten, annyira felbátorított minket, hogy a harmadik alkalommal – és később is sokszor – néhány igen rossz hírű környékre is elmerészkedtünk. Éreztük persze, hogy ezt talán mégsem kellene, de ott akartunk lenni, ahol a legnagyobb szükség volt ránk. A rendőrök jelenléte szinte vakmerővé tett mindnyájunkat. Ők tudták, mit csinálnak, és hogy meddig lehet elmenni. Hamar felállítottunk néhány biztonsági előírást, és kijelöltük tevékenységünk határait. Rengeteg volt a hajléktalan, és számos lehetőség közül választhattunk. Úgy döntöttünk például, hogy a hatvanas évek hippimozgalmairól elhíresült Haight-Ashbury városnegyed szomszédságában fekvő, a Golden Gate parkhoz csatlakozó Panhandle fasort elkerüljük, mert ott hemzsegnek a csavargó, bedrogozott fiatalok, akik legtöbbször a kábítószer miatt, átmenetileg kerültek az utcára. Mi nem annyira az „elithez”, hanem sokkal inkább a legkilátástalanabb helyzetben lévőkhez szeretünk volna eljutni, akik immár életvitelszerűen az utcán élnek, és akikhez senki más nem jut el.

Főként attól tartottunk, hogy a Panhandle ifjoncei gyorsan túladnának a tőlünk kapott holmikon, hogy aztán a pénzen drogot vásároljanak, ami ellenkezett volna a céljainkkal. Ráadásul a park bizonyos részei rendőr kollégáink szerint túlon

veszélyesek voltak – bokrokon kellett volna átverekednünk magunkat a sötétben, és jó eséllyel ránk támadtak volna. Hunter's Pointot úgyszintén elkerültük, ahol az erőszak rendkívüli méreteket öltött, és mindennaposak voltak a lövöldözések. Egy másik környéket azért hanyagoltunk, mert ott előszeretettel támadtak szennyezett tűkkel az emberre. A rendőrök arról is tájékoztattak bennünket, hogy amennyiben Tenderloinba mennénk, nagy valószínűséggel akaratlanul is megzavarnánk a kábítószer-kereskedelmet, amiért akár halállal is lakolhatunk. A Hatodik utcáról – a drogüzletek melegágyáról és állandó lövöldözések színteréről – Bob és Randy úgy nyilatkozott, hogy ott jó eséllyel kapnánk pár golyót, így aztán nem kockáztattunk.

De az ésszerű korlátozások mellett is hatalmas városrészek vártak ránk, főként a Market Street-től délre, ahol rengeteg a hajléktalan. Ez az óriási – és biztonságosnak még mindig nem mondható – terület egész éjszakára való elfoglaltságot nyújtott. Így is gyakran tévedtünk olyan helyekre, ahová nem kellett volna, ahová előzőleg megígértük, hogy nem megyünk, de ha már így alakult, igyekeztünk minél kevesebbet ott időzni, és a lehető leggyorsabban távozni. Bob és Randy azt tanácsolták, hogy a húzósabb környékeken a lehető leggyorsabban térüljünk-forduljunk, és lehetőleg időt

se hagyjunk rá, hogy a támadás gondolata bárki-ben is felmerüljön. A békésebb vidékeken kicsit rá-érősebben dolgoztunk, de a rendőrök ilyenkor is sürgettek minket. Ez a stratégia a hasznunkra volt akkor is, ha saját hibánkból olyan helyre keve-redtünk, ahová nem szerettünk volna. A szapora tempó sohasem bizonyult feleslegesnek. Nem sokat teketóriáztunk, átadtuk a csomagokat, és in-dultunk is tovább. Végtére is dolgunk volt, nem la-zsálni jöttünk.

Abban is előre megállapodtunk, mi a teendő, ha valaki netán megpróbálná elrabolni a furgont. Sok hajléktalannak van ugyanis fegyvere, főleg kése, de néha pisztoly is van náluk. A késelés mindenesetre nagyon is benne volt a pakliban. Nemegyszer kér-deztem magamtól, mégis mit keresek én itt. Egye-dülálló anyuka vagyok nyolc gyerekekkel, akiknek szükségük van rám. Örültség volt kockáztatnom, hogy megöljenek az utcán, másfelől viszont kény-szerítő szükségét éreztem, hogy folytassam, amibe belekezdtem, és a többiek is így voltak ezzel.

Én azonban az egész csapatért felelősnek érez-tem magam. Rengeteget aggódtam a testi épségü-kért, de igyekeztünk szemmel tartani és fedezni egymást, amikor a helyzet úgy kívánta. Persze ez nem mindig volt lehetséges, hiszen sokszor szó-ródtunk szét, és egyszer csak ott találtuk magun-

kat egyedül egy hajléktalan, olykor kifejezetten barátságatlan férfiakból álló csoport kellős közepén. Többnyire körültekintőek voltunk és szerencsések, és rendkívül hálás vagyok azért, hogy senkinek nem esett bántódása.

Megegyeztünk, hogy ha megpróbálnák elrabolni az autót vagy a rakományt, ellenkezés nélkül átadjuk a támadónak. Sok értelme nem lett volna hősi halált halni egy hálósákokkal teli furgonért. Adott esetben szó nélkül átadtuk volna a slusszkulcsot. Szerencsére erre nem került sor, de azért nem ártott, hogy előre tisztáztuk a fontossági sorrendet, és kidolgoztunk egy cselekvési tervet baj esetére.

Az évek során többféle biztonsági óvintézkedést is bevezettünk, viszonylag kevés sikerrel. Néhány év elteltével úgy döntöttünk, ezentúl adóvevőket is viszünk magunkkal, hiszen a munka hevében gyakran messzire eltávolodtunk egymástól. Igyekeztünk párokban maradni, de így is megesett, hogy szem elől tévesztettük egymást. Néhányan mindig az autóknál maradtak kipakolni a holmikát, a többiek pedig szétszéledtek, hogy egytől egyig felkutassák a környékbeli hajléktalanokat az eldugott kapualjakban, sötét sikátorokban és a felüljárók tövében. A rádiókapcsolat növelhette a biztonságunkat veszély vagy sérülés esetén, sőt a hatékonyságunkat is, hiszen egyszerűen értesít-

hettük a többieket arról, hány embert találtunk egy sarokkal odébb. Mikor azonban először mutatkoztunk rádiókkal felszerelve az utcán, az emberek azt hitték, zsaruk vagyunk, és szanaszét futottak előlünk, akár az egerek. Nem hiszem, hogy egy óránál tovább használtuk az adóvevőinket, ha egyáltalán használtuk. Rossz ötlet volt, azonnal elvetettük. Végül vész esetére csak nyakba akasztható sípokot vittünk magunkkal. Ez ésszerű megoldás volt, de szerencsére élesben soha nem kellett kipróbálnunk. A társaim mégis gyakorta használták: füttyentettek, valahányszor a fánkös doboz után nyúltam. Sajnálatos módon azonban ezzel sem tudtak eltántorítani. A sípszóval mit sem törődve, két-három fánköt minden bevetésnél sikerült behabzsolnom – és megérte! Az egész éjszakás rohangálástól bizony megéheztem, úgyhogy fitytyet hánytam a megalázó fitytyülésre.

Csatlakozásukkal a rendőrök egy új szokást is meghonosítottak, nevezetesen a Yo!-val való köszöntést. Nem tudom, hogy ez valami zsarudolog, pasidolog vagy utcai dolog-e, mindenesetre ők a maguk részéről egy Yo! kiáltással közelítették meg az embereket, méghozzá egy igen hangos Yo!-val. Mindig ügyeltünk arra, hogy rá ne ijesszünk a hajléktalanokra, akik általában bizalmatlanok, és gyakran félnek. Örökös veszélyben élnek, és a mentális

betegségek sem ismeretlenek a köreikben. Nem lett volna szerencsés odalopózni hozzájuk, és közvetlen közletről jól rájuk ijeszteni, vagy legmélyebb álmukból váratlanul felriasztani őket, ezek akár veszélyes reakciókat is kiválthatnak belőlük. Inkább igyekeztünk jó előre jelezni az érkezésünket, hogy legyen idejük felmérni és elfogadni a helyzetet, vagy éppenséggel – ahogyan nagy ritkán megtörtént – elküldeni minket. Természetesen joguk volt hozzá, a terep az övék volt, nem a miénk.

Bob és Randy Yo! köszöntése kiválóan alkalmas volt arra, hogy felhívja az emberek figyelmét a közeledtünkre. Én csak cincogni tudok, olyannyira, hogy amikor már azt hiszem, üvöltök, az emberek akkor is visszakérdeznek: „tessék?”. Ha meg egyszerűen csak beszélek, azt végképp senki sem hallja. A való életben rettenetesen félénk vagyok, és erőtlén a hangom. Az első Yo! kiáltásom ennek megfelelően igen szánalmasra sikeredett. Mintha egy hatéves azt suttogta volna, hogy jojó, de csak a feléig jutott el. Eltartott egy ideig, amíg figyelemre méltó Yo!-t tudtam produkálni. Ma már büszkén állíthatom, hogy az én Yo! köszöntésem hallatán mindenki elismerően csettint az ujjával.

A Yo! egyébként közkeletű köszöntési mód a hajléktalanoknál, ezzel hívják fel a másik figyelmét, vagy állítják meg egymást.

Azon az éjszakán, amikor először voltunk kint csapatként, az egyik megálló után egy ember lélekszakadva rohant felénk, mielőtt még továbbindultunk volna. Már messziről láttam közeledni, kétségbeesetten szeretett volna hozzájutni a holmikhoz. „Yo! Angyal!”, kiáltotta felénk, bele az éjszakába. Természetesen megvártuk. Engem megdöbbsentett, amit mondott. Hosszadalmasan hálálkodott a fáradásainkért, és azt mondta, bizonyára angyalok vagyunk, akik azért jöttek, hogy másokon segítsenek. Elláttuk mindennel, amire szüksége volt, mi pedig a csapat nevét kaptuk tőle cserébe. Azóta viseljük ugyanis a „Yo! Angyal!” nevet.

Még egy rendkívüli dolog történt aznap. Éppen egy felüljáró alatt haladtunk át alvó emberek után kutatva, és sajnos itt sem kellett sokáig keresgelnünk. Egyszer csak egy hatalmas krétarajzot pillantottunk meg az egyik tartóoszlopon. Egy pillanatra elakadt a lélegzetünk. A pasztellszínekben pompázó gyönyörű rajz egy fiút ábrázolt szárnyakkal. Íme, itt volt a mi angyalunk. Egy jel, azok után, hogy megérdemelten vagy sem, de épp az imént neveztek így minket. Ami azonban megigézett és könnyeket csalt a szemembe, az az volt, hogy a rajz a megszólalásig Nickre hasonlított. Ő volt a mi védőangyalunk. John és Jane néhány nap múlva visszament oda, és lefényképezték a raj-

zot, rányomtatták egy pulóverre, amelyet nekem ajándékoztak. A mai napig őrzöm. Tökéletes jelet kaptunk azon az első éjszakán, amelyen először dolgoztunk együtt mint csapat, azon az éjszakán, amikor megszületett a Yo! Angyal! csoport.

Így jött létre a Yo! Angyal!, és ez lett a neve annak az alapítványnak is, amelyet néhány évvel később hoztam létre a tevékenységünkkel kapcsolatos pénzügyek kezelésére és a források minél hatékonyabb felhasználására. Jane beszerzett néhány kis angyalfigurát, és egy „Angyalok által védve” feliratot a visszapillantó tükörrre. Persze a kocsiban elhangzó ordenáré viccek nem voltak éppen angyaliak, de tartották bennünk a lelket, és az angyal ötlete mindenkinek nagyon tetszett.

A holmik szétosztása viszonylag simán ment ugyan, de nem volt mindig egyszerű a megfelelő dolgokat előkotorni a csomagtérből, és biztosítani, hogy mindenkinek jusson minden: hálózsák, kabát, kesztyű, sapka, zokni. A gyapjúsapka újdonság volt, de kétségkívül nagyon hasznos a hideg éjjeleken, én is azt viseltem. Előfordult, hogy valaki két pár zoknit kért, vagy még egy kabátot az épp távol lévő férjének vagy barátnőjének. Mindig odaadtuk, amit kértek, de olyan gyorsan apadtak a készleteink, mint egy diszkontáruházé a féláras akció napján. Nagy elánnal, sokszor kapkodva dol-

goztunk, és Jane-nek igencsak résen kellett lennie, ha nem akarta, hogy disznóóllá változtassuk a csomagteret. Jane jól tűrte a felfordulást, amit okoztunk, ahogy szaporán szortíroztuk a dolgokat, az emberek pedig türelmesen kivárták, hogy visszatérjünk hozzájuk, ölben cipelve a kívánt holmikat. Még kezdők voltunk, sokat kellett tanulnunk az emberek szükségleteiről, és arról, mit hogyan érdemes csinálni.

Az újdonság és az ártatlanság jegyében sikerült is belavíroznunk magunkat egy szűk, egyirányú zsákutcába a Marker Streettől délre. Két-három embert vettünk észre a kapualjakban, és azt gondoltuk, nem lesz különösebb gond. De ahogy egyre beljebb merészkedtünk a sikátorba, feltűnt, hogy mintegy negyven fiatalember szivárog elő a kapuk alól és innen-onnan, ahol korábban észre sem vettük őket. Mögöttünk a másik furgon állta el az utat, és csak tolatva tudtuk volna elhagyni a terepet. A meglehetősen durva és zord benyomást keltő gyülekezetben szinte mindenki drogos volt. A kelletténél sokkal közelebb voltunk a hírhedt Hatodik utcához, amelyet mindenképpen szeretnénk volna elkerülni. Elsőre úgy tűnt, a sikátor teljesen rendben van, de mint kiderült, tévedtünk.

Egy pillanat alatt körülvettek minket ezek az igen dühösnek látszó fiatalemberek, akik ráadásul

jóval többen voltak, mint mi, és csakhamar tola-
kodni és lökdösődni kezdtek, attól tartva, hogy
nem jut nekik elég holmi. Vagy háromszor-négy-
szer többen voltak nálunk. Furakodtak, taszigálták
egymást, és hangosan kiabáltak. Valamelyikünk
nagy idegességében úgy csukta be a kocsiajtót,
hogy bent felejtette a kulcsot, úgyhogy kizártuk
magunkat a furgonból. Mérlegeltem magamban
a helyzetet, és – vallásos hit ide vagy oda – nem túl
rózsás kilátásainkat látva, egyetlen dolgot mond-
hattam. „A francba!”, mormogtam őszinte meg-
győződéssel, és arra gondoltam, hogy alighanem
most mindjárt megölnék minket.

A másik furgonnal még elmenekülhettünk
volna, a bezárt autó azonban továbbra is ott veszte-
gelt járó motorral. Azzal próbálkozni, hogy mind
az öten pánikszerűen benyomulunk a még rendel-
kezésre álló furgonba, nem lett volna szerencsés
módja a menekülésnek, ezt szerettük volna elke-
rülni. Néhány pillanat múlva azonban Randy el-
eresztett egy zengő Yo-t, majd felszólított minden-
kit, hogy álljanak egyesével sorba, és megnyugtatta
az embereket, hogy senki sem marad hoppon.
Döbbsen láttam, hogy ezek a zavaros tekintetű,
továbbra is kötekedő hangulatban lévő emberek
dohogva ugyan, de lassan mégiscsak libasorba fej-
lődnek. Randy megőrizte a hidegvérét, és látszott,

hogy ura a helyzetnek. Csapatunk többi férfi tagja is feszülten figyelte a fejleményeket, Jane meg én pedig fénysebességgel kezdtük válogatni a kabátokat, sapkákat és a többi ruhaneműt. Tony talált pótkulcsot a másik furgonban, úgyhogy szerencsére ki tudtuk nyitni a bezárt kocsit is.

Mire mindent szétosztottunk, az emberek lenyugodtak, és pár perc múlva az első furgon már tolatott is kifelé a sikátorból. Jane meg én a csomagtartóba vetettük magunkat, és idegesen vihorászva landoltunk egy kupac hálósákon. Gyorsan magunkra csuktuk az ajtót, és már indultunk is.

Minden jó, ha a vége jó, de a helyzetet mindnyájan melegebbnek ítéltük a kívánatosnál, ezért abban maradtunk, hogy nincs több zsákutca, és ezentúl kétszer is megnézzük, hol szállunk ki az autóból. Persze így is adódott néhány zűrösebb eset a későbbiekben, de apránként beletanultunk, hogyan gondoskodjunk a biztonságunkról, és mire kell vigyáznunk.

A csapat első éjszakai bevetése alapvetően rendben lezajlott, néhány kisebb gikszertől és a zsákutcás kalandtól eltekintve. Jane-nel a mai napig jókat derülünk azon, hogyan vetettük magunkat a csomagtartóba. Akkorát ugrottunk, hogy csak úgy hasítottuk a levegőt, de igazság szerint pokoli szerencsénk volt, hogy ép bőrrel megúsztuk.

Azon az éjszakán száz darabot osztottunk szét minden holmiból. Ezúttal is megvoltak azok a bizonyos, most már ismerős, megindító, emlékezetes pillanatok. Sohasem maradtak el. Jókedvűen, tréfálkozva, fánkot majszolva vágtunk neki az útnak. Visszafelé azonban – és ez később is mindig így történt – elcsendesedtünk, és visszaidéztük az aznapi arcokat, a közös pillanatainkat, hogy aztán megőrizzük őket mélyen a szívünkben. Addigra mindenki tisztában volt azzal, amit én már hetekkel korábban tudtam: a látottak megváltoztatták az életünket. Hogyan is lehetett volna másképp? Teljesen érzéketlennek kellett volna lenni ahhoz, hogy a tapasztalatok ne égjenek bele a lelkünkbe estéről estére. Ezeket az élményeket mindig magunkkal vittük, miközben egy kis rész belőlünk mindig az utcán maradt.